«Deveni elinden alacağımı mı sandın? Deve senindir! Bedeli de senindir.»

Cabir b. Abdillah -radıyallahu anh- "Yorgun bir devenin üzerinde yoluna devam ediyordu. Devesini serbest bırakıp salmak istedi. Cabir b. Abdillah -radıyallahu anh-devamla şöyle dedi: “Arkamdan Rasûlullah –sallallahu aleyhi ve sellem- yanıma gelerek bana dua etti ve deveme bir kere vurdu. Devem öyle bir yürümeye başladı ki daha önceden böyle (hızlı) yürümemişti. Sonra da; «Deveni bana bir ukiye’ye sat.» diye buyurdu. Ben de kendisine hayır diye cevap verdim. Tekrardan; «Deveni bana bir ukiye’ye sat.» diye buyurdu. Fakat beni, ailemin yanına varıncaya kadar (sırtında) taşımasını istisna ettim. Evime ulaşınca Rasûlullah’a deveyi götürdüm. Bana devenin bedelini ödedi. Sonra ben dönüp giderken, Nebi –sallallahu aleyhi ve sellem- arkamdan haberci gönderip beni yanına çağırttı ve dedi ki: «Deveni elinden alacağımı mı sandın? Deve senindir! Bedeli de senindir.»

[Sahih Hadis] [Muttefekun Aleyh]

Cabir –radıyallahu anhuma- Nebi –sallallahu aleyhi ve sellem- ile beraber bir savaşa katılmıştı. Devesi yol yorgunuydu. Zayıf düşmüş, orduyla birlikte hareket edemiyordu. Cabir devesini bırakıp, salmayı bile düşünmüştü. Artık kendisine bir faydası kalmamıştı. Nebi –sallallahu aleyhi ve sellem- sahabeler ve ümmetine karşı çok şefkatliydi. Her zaman ordunun ardında yürür, geride kalan zayıf, yorgun ve yolda kalmışları göz önünde bulundurarak onlara merhamet ederdi. Nebi –sallallahu aleyhi ve sellem- zayıf devesi üzerinde seyir eden Cabir’in yanına gelerek, dua edip, devesine vurdu. O’nun deveye rahmet ve değerli vuruşu bu aciz deve için bir güç ve destek oldu. Deve öyle bir yürümeye başladı ki daha önceden böyle (hızlı) yürümemişti. Allah Rasûlü –sallallahu aleyhi ve sellem- güzel ahlak ve kereminden dolayı Cabir’in gönlünü hoşnut etmek istedi. Yolculuğuna teselli olması için kendisiyle diyaloğa girerek kendisine; «Bu deveyi bana bir ukiye’ye sat.» diye buyurdu. Cabir –radıyallahu anh- ise daha fazlasını istedi. Devesini (bu fiyata) Nebi –sallallahu aleyhi ve sellem-’e satmamasında dini için bir eksilme olmayacağını biliyordu. Zira bu konu Allah Rasûlü –sallallahu aleyhi ve sellem-’e itaat etmenin farz olduğu bir husus değildi. Bana sat emri zorunluluk ifade etmiyordu. Buna rağmen Nebi –sallallahu aleyhi ve sellem- ısrarla satın almak istediğini talep etti. Sonunda bir ukiye’ye satış gerçekleşti. Cabir devesinin üzerinde Medine’ye kadar yoluna devam etme şartı koşmuştu. Bu şartı Nebi –sallallahu aleyhi ve sellem- kabul etmişti. Medine’ye vardıklarında deveyi Allah Rasûlü –sallallahu aleyhi ve sellem-’e getirip, teslim etti. Bunun üzerine Nebi –sallallahu aleyhi ve sellem- anlaşılan bedeli Cabir’e takdim etti. Sonra dönüp giderken, Nebi –sallallahu aleyhi ve sellem- arkasından haberci gönderip onu yanına çağırttı ve dedi ki: «Deveni elinden alacağımı mı sandın? Deve senindir! Bedeli de senindir.» Bu davranış son derece cömert, güzel ahlaklı ve iyilik seven bir peygamber için şaşılacak bir durum değildir. Allah Rasûlü –sallallahu aleyhi ve sellem-’in böyle nice davranışları olmuştur.